

at man imod Sufferroens Dyrkning i Brafmarken havde indvendt, at Udbyttet af de efterfølgende Afgrøder vilde blive mindre, og hvorvel han hævdede, at Saadant ikke bestemt var afgjort, og at man ingen sikker Erfaring havde her, turde han bestemt paastaa, at dog Ingen havde drifvet sig til at gaa saa vidt at paastaa, at de følgende Afgrøder vare saa meget ringere, som hele Udbyttet af hele den Roemark, som var vunden i Brafmarken. Derimod vilde han gjerne indrømme, at Halvdelen af den Roemarks Verdi, der vandtes ved Benyttelsen af Brafmarken, vilde tabes ved de efterfølgende Afgrøder. Det er imidlertid saa langt fra, at jeg kan slutte mig dertil, at tværtimod alle de Oplysninger, der have foreligget mig, i alt Fald tyde paa lige det Modsatte, nemlig, at man efter en vellykket Sufferroedyrkning forpger Kornproduktionen, og efter de Erfaringer, som fremkomme saavel fra Udlandet, som i den korte Tid, Sufferroedyrkingen har eksisteret her i Landet, viser det sig ogsaa, at de efterfølgende Afgrøder efter en Sufferroemark snarere ere større end mindre end før. Jeg maa derfor i alt Fald for mit Vedkommende nedlægge en Indsigelse mod, at Mindretallets høitærede Ordfører i dette Punkt har talt paa hele Mindretallets Vegne. Det ærede Medlem her lige over for (Sesfen) maa jeg være saare taknemlig for det lille Streiftog, han gjorde ind paa Brændevinsbeskatningen; den staar i en ganske vist fjern, men dog i en vis Forbindelse med dette Emne, idet Roer jo ogsaa, som af ham bemærket, kunne anvendes til Brændevin, og jeg er med ham saa fuldstændig enig i, at vor nuværende Brændevinsbeskatning er saa forældet og navnlig for vort Landbrug saa skadelig, som vel tænkes kan, idet Brænderierne tvinges hen og ind i de store Byer, i Stedet for, at deres naturlige Plads er, hvor Raaproduktet er, og hvor Affaldet kan finde sin virkelige Nytte. Efter at den samme ærede Taler havde gjort nogle Bemærkninger om, at han troede, at Roen bedre vilde finde sin Plads i Brændevinstilvirkningen end i Suktertilvirkningen, begrundede han dette paa, at han havde adskillig Mistro til, at Sukkerindustrien i det Hele taget vilde vinde Indgang her i Landet, og blandt hans Grunde til denne Mistro — jeg tror, han nævnte fire forskjellige Punkter — var først og fremmest, at vi ikke her havde saa billige Arbejdspriser som i andre sukkerproducerende Lande. Det er den Indvending, der for mig har den største Vægt af alle de Indvendinger, som i det Hele er gjorte mod Sufferindustrien; jeg tør og vil ikke modsigte ham paa dette Punkt. Naar han derimod søgte at bevise, at Arbejdets Villighed her var meget ringe, idet han nævnte Exempler paa, at der var indforskrevet 100 svenske Piger, tror jeg, at dette Exempel i og for sig var mindre overbevisende; thi naar en Fabrik f. Ex. bruger 200 Piger flere end ellers, vil det paa ingen Maade være skadeligt, om man

bruger 100 danske Piger plus 100 svenske Piger. Med Hensyn til det interessante Spørgsmaal om, at de skulde forpge Antallet af Hebermøer, tør jeg gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at de svenske Piger, som bekendt, vare i Bisit, saa at de i den Henseende vist ikke vare synderlig skadelige. En anden Indvending, som det ærede Medlem gjorde, var, at vor Jordbund og Klima neppe egnede sig saa godt som i Lydsland og Franfrig til Tilvirkning af Raaproduktet for Roesukker. Det er muligt, men det er netop en af disse Muligheder, der ikke endnu ere tilstrækkelig oplyst, og det tyder dog ikke hen paa, at vor Jordbund slet ikke skulde egne sig derfor, naar det er notorisk, at der her i Landet er avlet Roer med et Sufferindhold af 16–17 pCt., det samme Sufferindhold, som Sufferprøvet har. Det samme ærede Medlem gik derfra over til at omtale de Vilkaar, man i andre Lande havde givet Sufferindustrien, og sagde, at man ganske vist der var begyndt med en lille Beskatning. Nei! det har man slet ikke, man er begyndt med slet ingen Beskatning, og det i lange Aaræfter. Man havde, før man begyndte paa nogenformelig Beskatning, f. Ex. i Lydsland allerede efter officielle Oplysninger 159 Sufferfabriker. Det tyder allerede paa, at det var en meget lang Tid, der var gaaet forud. Man begyndte i 1840, som det ærede Medlem nævnedes, med den første Beskatning, men langt fra en saadan Beskatning som af ham nævnet; thi man begyndte med $\frac{1}{4}$ Silbergroschen ikke pr. Pbd. men pr. Centner, og fra denne $\frac{1}{4}$ steg man med Tillæg af $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ og $\frac{3}{4}$ Silbergroschen i paa hinanden følgende Aar, indtil man endelig i 1870 naaede Maximum, 8 Silbergroschen pr. Centner. 30 Aar brugte man altsaa til at naa op til en Beskatning af 8 Silbergroschen, medens man maasse 10, 20 Aar forud slet ingen Beskatning havde havt. — Den høitærede Ordfører for Udvalget lagde meget stærkt Vægt i sit indledende Foredrag paa, at et af de Spørgsmaal i hele denne Sag, hvorpaa der var lagt den største Vægt, var egentlig den Fordel, Agerbruget kunde have deraf. Det er nu ganske vist, at det er en af de meget væsentlige Fordele, man lover sig af Sufferindustrien her i Landet, men det er saa langt fra at være den eneste Fordel, at man tværtimod lægger en ikke mindre Vægt paa Sagens sociale Side, nemlig dette store Spørgsmaal i Nutiden, Arbejderspørgsmaalet, og at man lægger ikke mindre Vægt paa den nationaløkonomiske Side af Sagen, idet det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Værdien af vor Import paa en ganske foruroligende Maade overftiger Værdien af vor Export, og det vil dog være af væsentlig Betydning om vi kunde tilveiebringe en bedre Handelsbalance, og det er ikke noget libet Skridt, om vi kunde spare Udgifterne til vort Suffer, at vi kunde sukkerføde os selv, om jeg saa maa sige, idet det er et Beløb, som tidligere fremhævet af circa 12 Millioner om